

Pilaitės giesmininkų šalikelėje – pilaitiškė AUŠRA ABRAITYTĖ

Pilaitiškė Aušra Abraitytė šiuo metu studijuoja teisę. Ji tokia pat aktyvi ir visuomeniška, kokia buvo besimokydama ir progimnazijoje, ir gimnazijoje. Tad be studijų ji dar užimta ir išipareigojimais ELSA (Europos studentų teisininkų asociacijos) Lietuvos nacionalinės grupės lokaliame padalinyje – yra viceprezidentė marketingui. Pradėjusi eiliuoti šeštoje klasėje, su poezija nesiskiria ir dabar. Dalyvaus jau ketvirtą kartą Pilaitiškame poezijos pavasaryje. Jos eilių paskelbta šia intencija išleistuose leidiniuose. Aušros Abraitytės posmų galima aptikti ir internetinėje erdvėje.

Mano saujoj užgęsta tas vakaras,
Į kurį tu sugrįžt neskubėjai,
Kregždės sparno aštriu įsirėždamas
Atminty tarsi švilpiantys vėjai...

Basais padais į geliančią rasą,
Visais dūriais save man primindamas,
Saujoj geso ir keitėsi vasaros
Ir jatau vien pečius apkabintus...

Iš voratinklių mintį raizgydama
Atgalios vis dairiausi, kur saulė,
Kur paklydus namo vėl sugrįžtama,
Kur nežino žmogus, kas apgaulė.

Vieno žvilgsnio į tolį pakanka
Kad užgestų tas vakaras pilkas:
Mano saujoj išdegusi vasara,
O tu liksi tik alkanas vilkas.

Kūryba – kas?

Tu – mano mikroschemos, mano kūno dalys,
Ta nematoma pusė, tas dvipusis medalis.
Ko nepasako lūpos, ko neparodo akys,
Ausimis neišgirsi, žmonės sau kartais vagys.
Nors dažnai aplankai, bet kaskart netikėta.
Ar yra bent diena tavimi nelytėta?
Lengvais brūkšniais į paraštes, žodžiais į lauką
Išdraskai mano vidų, ištaršai tarsi auką.
Prilaukai, kai aš bėgu, ir veji, kai sustoju,
Be tavęs nežinau, kiek sutikčiau rytojų.
Nekristum simboliais į padrikus lapus,
Aš nežinau, ar man rūpėtų, kas su manim bus.
Esi šalia, kai noris garsiai rékti,
Nušluostai ašaras, kai nėra kur nulėkti.
Tu saugai mano dabartį ir rimais egzistuoji...
Kūryba – draugė? Paspirtis? Ar visgi tik duotoji?

1009

Aš tiktai menkas vienetas iš tūkstantis devynių,
Ir ne, nereikia plėšytis, kad tapčiau pavyzdiniu:
Nuoširdžiai be ironijos, save tekste parodau,
O jei matai many klaidas, paklausiu garsiai: "Ko tau?".
Sakysi "Egoistas tu, ir kritikos nepriimi",
Bet mano žodžiai išgyventi ir laiku pažymimi,
Netirpsta tarsi sniegės jie pavasariui atėjus,
Ir neišrūksta iš minties pajutę silpnus vėjus.
Esu tik menkas vienetas iš masės begalinės.
Tarp bestuburių atspindžių – ir šypsenos dirbtinės.
Nesilygiuoju į minias ir tūkstantį devynis,
Mane supratę atsimins, kas buvo tas eilinis...

Parengė Pilaitės kronikininkė Angelė Šarlauskienė